

Ukázka z knihy Mega hustej nářez

Stodolní ulice byla nezvykle tichá. Transparent hlásající všem, kteří se tu objevili poprvé, že tohle je Stodolní (Více informací na Stodolni.cz), plápolal ve větru a hejno vrabců v rohu vyzobávalo z chodníku kousky hamburgeru, který jim na památku vyzvrátil nějaký opilec. Většinu ulice už ale stihli metaři uklidit, posbírat odpadky a vystříkat vodou místa nejhůře zasažená obsahem alkoholem podrážděných žaludků. Bylo vidět, že majitelé své hospody opouštěli ve spěchu. Stačili jen zamknout. Ti rychlejší s sebou vzali alespoň tržbu a schovali to nejcennější, co v barech bylo, na nejvíce bezpečné místo v celém podniku. Jen z dálky se ozývalo cinkání tramvají a odněkud směrem na Porubu výskání malých cikáňat.

Fred Channon seděl na židličce, kterou si vytáhl z baru jménem Sherlock. S odemykáním se neobtěžoval. Podle všeho prostě rozbil největší okno a vytáhl si židličku ven. V parodii na inspektora Colomba svíral v ruce kouřící hnědý doutník a kochal se tím, jak se k němu pomalu blížím. V druhé ruce držel hodně nebezpečně vypadající automat.

Kartani stáli za ním. Dvacet vedle sebe namačkaných robokopů mě sledovalo svými pažemi narvanými granáty a střelivem. Já u sebe žádnou zbraň neměl. Došoural jsem se k Fredovi. Jeho jediné zdravé oko bylo typickou ukázkou slova ambivalentní. Viděl jsem v něm vztek, nenávist, zadostiučinění i chuť mi utrhnout hlavu a zahrát si s ní fotbal.

„Pěkný nový oko, Frede,“ řekl jsem česky.

Fred si dal doutník do pusy, mocně potáhl, namířil mi automatem doprostřed hrudi a plnou dávkou mě smetl k zemi. Vůbec jsem nevnímal jednotlivé zásahy. Měl jsem pocit, že do mě vletěly všechny naráz, jako by mě někdo praštil beranidlem. Nedávno očištěný asfalt se zalil krví.

„Konečně jsi můj. Zabiju tě, ty děvko, zabiju tě pomalu a krutě. Budu tě zabíjet rok. Každý den ti odřežu jednu malou část tvýho zasranýho těla a až z tebe zůstane jenom hlava bez očí, tak tvůj mozek předhodím vranám.“

Ten chlap měl v sobě vážně kus básníka...

Z radioaktivního prachu zrozený

Když si Pavlína vyndala z ucha svou nevkusně pokroucenou náušnici, místo vytahaného batikovaného trika oblékla tmavě zelený stylový kabátek a agresivního zrzavého ježka upatlala gelem na docela šik patku, vypadala najednou konečně jako ženská.

Jen ta prsa by to chtělo, pomyslel jsem si.

„Na co myslíš?“ zeptala se.

„Že nemáš žádný... strach. Vypadáš klidně,“ nervózně jsem si zaťukal na klobouk jako pan Tau. Měl jsem ho pořádně vražený do tváře, aby mě zdejší všudypřítomné kamery nedokázaly identifikovat. Šlo o širák, abych byl přesný. Kovbojský. Dostal jsem k němu i dlouhý šedý kabát. Vypadal jsem jako honák dobytka. Nebo taky úchyl, který pod tím kabátem nic nemá a chystá se někde v parku ukazovat své nádobičko babičkám venčícím tlusté jezevčíky.

Celá výbava patřila Pavlínině tatíkovi. Už odpočívá v pokoji. Teda odpočíval v pokoji. V obývacím. Starý Lexa byl mafián. Ne Confitovského, ale typicky ostravského ražení. Bývalý tajemník městské organizace SSM a nadějný aspirant na členství v KSČ to v porevolučních časech dotáhl na majitele sítě heren, zastaváren, autobazarů a nevěstinců. Korumpoval politiky napříč politickým spektrem, krátil daně, a když bylo nejhůř, zaplatil pár ostrým ukrajinským klukům, aby jeho soupeřům vysvětlili, kde je jejich místo. Prostě opora společnosti.

Během chaosu, který nastal po kartanské invazi, se podobné opory společnosti chytily iniciativy a začaly rozšiřovat svá teritoria. Na potírání zločinu měl totiž jenom málokdo chuť a prostředky. Jenže když žluťáskové zpacifikovali světové armády a začali na Zemi dělat pořádky, rozhodli se problém s kriminalitou vyřešit sami a radikálně. Do domů lidí podezřelých ze závažné trestné činnosti prostě nepochodovali robokopové nebo esemka a vyřídili to jednou provždy bez zbytečností, jako jsou státní zástupci či soudci. Ostravského zločineckého barona Lexu rozstříleli v jeho luxusní vile na hodně malé a hodně nevzhledné kousky.

Jeho milenka hned po útoku sbalila své šperky, kožichy, kabelky Birkin, botičky Manolo Blahnik i nové Ferrari a odstěhovala se do Řecká. Pavlína tak zůstala na všechno sama, protože její máma už dávno odpočívala někde ve svém rodném Hlučíně na hřbitově. Poté, co odešli policajti, kteří vzhledem k okolnostem bez jakýchkoliv pochybností konstatovali, že šlo o přirozenou smrt, zavolala svému jedinému kamarádovi z gymplu, aby jí to svinstvo, co bývalo jejím tatíkem, pomohl uklidit.

Ten kamarád se jmenoval Aleš Páv, ve světě internetu známý jako Alenka 790. Dotáhl s sebou své dva bratry. Šestadvacetiletého Jirku, kterému říkali Ňunínek, a o deset let mladšího Danyho. Když byl starý Lexa vydrhnutý a spláchnutý do záchodu a větší kousky pietně zakopány na zahradě, rozhodla se Pavlínka, že jeho byznys se svými novými třemi společníky převezme.

Moc se jim to nedařilo. Lexovo impérium se totiž rozpadlo přesně v okamžiku, kdy se zpráva o jeho přirozeném úmrtí objevila na internetu. Ty kšefty, které nebyly postaveny na legální bázi a oficiálními majiteli byli různí bílí koníčky, skončily v konkurenčních prackách. A že jich bylo hodně. I tak ale nakonec zdědila přes deset heren, dva autobazary, tři nevěstince, pár milionů eur na účtech a nějaké to zlato v trezoru. Dost na to, aby se Pavlína Lexová mohla vykašlat na školu a začít přemýšlet, co s načatým životem.

„Fotr mě vycvičil. Vždycky říkal, že jedinej, koho je třeba se bát, je můj vlastní účetní,“ pošeptala mi rozverně do ucha.

Něco ve mně se přitom probudilo. Polknul jsem. Tohle nebylo dobré. Petra je pryč sotva měsíc a moje pohlavní orgány si už dělají zálusk na jinou mladou a nezkaženou holčičku. To nezkaženou asi škrťám, někde v ní hořelo cosi nestydatého. Jak by řekl Citrón, nejzoufalejší nájemný vrah v dějinách Česka: „To děvče mělo oči jebavý.“ V tuhle chvíli by byl ale vážně hloupý nápad zkoušet, jak moc má její pohled pravdu.

Ucuknul jsem. Ne moc prudce a ne moc daleko. Jen trochu, aby to nebrala osobně, ale já se zároveň dostal z dosahu jejího těla, který byl před chvílí tak akorát na jeden jazyk.

„Fotřík byl chytrej chlap,“ zamumlal jsem.

„To jo, akorát nepočítal s kartanama,“ povzdechla si. A pak dodala: „Hele, už se troušej.“

Měla pravdu. Těžké dveře restaurace Ponorka se otevřely a z nich se pomaličku potáceli postarší chlapíci. Každý z nich byl jiný, ale měli něco společného. Hrdé držení těla, všichni ostříhaní na krátko, navzdory jasnému alkoholovému opojení tvrdý pohled a nakonec většina z nich i zakulacené břicho, které ke zbytku těla, které si ještě pamatovalo, že kdysi mělo spoustu svalů, vypadalo nepatříčně. I kdybych to nevěděl, určitě bych si brzy domyslel, že tohle je sraz bývalých vysokých důstojníků.